

Sygn. akt II Ca 589/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Z.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 29 maja 2014r. sygn. akt I C 305/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. Z. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

II Ca 589/14

UZASADNIENIE

Powódka J. Z. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2013 r. i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2013 e. i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 9 września 2000 r. w wyniku wypadku spowodowanego przez Ł. S. - ubezpieczonego u pozwanego - zginęła A. W..

Zmarła była siostrą powódki. Wieź łącząca powódkę z siostrą była niezwykle silna. Jej śmierć była dla niej ogromna tragedią, z którą do dziś nie potrafi się pogodzić. Powódka była starszą siostrą zmarłej A.. Łączące je relacje były wyjątkowe. Widywały się każdego dnia spędzając czas na wspólnych grach, zabawach, których inicjatorką była powódka. A. w chwili śmierci miała 13 lat. Powódka faktu jej śmierci nie może zaakceptować, nie może uwierzyć, że zabrano ją kiedy była silna i pełna życia. Po wypadku powódka była w szoku. Przestała się uczyć. Nie była zainteresowana otoczeniem i nie chciała kontynuować studiów.

Sąd ocenił, że zakres krzywdy powódki uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w wysokości 30.000 zł.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił:

Zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 445 k.c., art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. przez przyjęcie, że powodowi przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych – mimo, że powódka nie jest osoba bezpośrednio poszkodowaną oraz przyjęcie, że należy jej się zadośćuczynienie w wysokości 30000 zł,
2. naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez przyjęcie, że umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność odszkodowawczą za naruszenie dóbr osobistych innych niż życie i zdrowie,
3. naruszenie przepisów procesowych w postaci art. 233 § 1 k.p.c. – przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznany za udowodniony fakt naruszenia jej dóbr osobistych i spełnienia przesłanek do zasądzenia zadośćuczynienia.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego - art. 445 k.c. art. 448 w zw. z art. 24 k.c. i art. 6 k.c. Interpretacja przepisów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa.

Stanowisko to, mimo że dyskusyjne, jest jednolicie rozstrzygnięte pozytywnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2010, IV CSK 307/09; uchwała SN z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10; wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10; uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., **III CZP 32/11** – podjęta w odpowiedzi na pytanie prawne S.O. w K.; wyrok SN z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 10/11; uchwał z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12 i z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/122 gdzie przesądzono odpowiedzialność ubezpieczyciela za tego rodzaju szkody; postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2014 r. (**7 sędziów**) w sprawie III CZP 2/14) Nie ma ani jednego orzeczenia Sądu Najwyższego w którym prezentowałyby SN stanowisko przeciwne.

Również art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych nie stoi na przeszkodzie zasądzeniu zadośćuczynienia w tego rodzaju sprawach.

Artykuł 34 ust. 1 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed 11.2.2012 r. - nie wyłączał

z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 KC. (M .Prawn. 2013/2/58; III CZP 93/12 SN wyrok z dnia 20 grudnia 2012 r. Lex 1267081 oraz wyrok S.A. w Krakowie z dnia 6 września 2012 r., I A Ca 739/12 lex 1223205).

Również wysokość zadośćuczynienia nie może budzić zastrzeżeń.

Należy podkreślić, iż mimo że przez wiele lat orzecznictwo aprobowало zasądzanie niskich kwot zadośćuczynienia , to tendencja ta była krytykowana w doktrynie (zob. M. Nestorowicz, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w procesach lekarskich, PiP 2005, Nr 3, s. 9, gdzie autor zwraca również uwagę, że w pewnych sytuacjach zadośćuczynienie powinno spełniać także funkcję represyjną). Ostatnie orzeczenia SN są dowodem modyfikacji linii orzecznictwa w tym zakresie . W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r. Sąd orzekł, że powołanie się przez sąd przy ustaleniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSN 2005, Nr 2, poz. 40). SN silnie podkreślił kompensacyjny charakter zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. i konieczność określenia jego wysokości przede wszystkim na podstawie rozmiaru doznanej krzywdy i całokształtu okoliczności sprawy. Nie podzielił poglądu, że kwota zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Konsekwencją stosowania tej zasady była tendencja do zasądzania tytułem zadośćuczynienia sum raczej skromnych (por. wyrok SN z 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSP 2007, Nr 1, poz. 11 z głosem M. Nestorowicza; por. również Monika Walachowska, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, Toruń 2007, s. 129-130).

Analiza powołanego orzecznictwa również pod względem przyznawanych sum zadośćuczynienia przy określonym rozmiarze krzywd wskazuje, że kwota zadośćuczynienia uznana przez Sąd Rejonowy za odpowiednią nie jest wygórowana .

Należy podkreślić, że sądy w podobnych sprawach, w których przyznawano zadośćuczynienie dzieciom za cierpienia związane ze śmiercią rodziców przyznawały kwoty oscylujące w granicach przyznanych przez Sąd Rejonowy (25.000 zł, 30.000 zł, 35.000 zł sygn. akt II Ca 148/13, II Ca 146/13, II Ca 467/13 Sądu Okręgowego w Kaliszu i przykładowo XV C 1520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku i XV C 520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku –portal orzeczeń; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 grudnia 2012 r., sygn. akt I A Ca 718/12 ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt IA Ca 317/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt I A Ca 714/120 – portal orzeczeń).

Sąd I instancji oceniając dowody nie przekroczył zastrzeżonej dla sądów zasady swobodnej oceny dowodów. Wyraźnie wskazał na jakich dowodach się oparł . Stan faktyczny sprawy był w zasadzie niesporny. Natomiast ocena Sądu, że w takiej sytuacji należy się zadośćuczynienie jest prawidłowa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono z godnie z art. 98 k.p.c.